

at den foreliggende sag må behandles på nøjagtig samme måde som andre tilfælde, hvor et medlem af folketinget er blevet idømt straf for en lovovertrædelse.

21. Et *flertal* (udvalget med undtagelse af Glistrup (FP), Poulsgaard (FP) og Wilhjelm (VS)) udtaler herefter følgende:

Det må af hensyn til hele det politiske omdømme anses for vigtigt, at folketingets medlemmer udviser stor hæderlighed og påpasselighed i deres økonomiske forhold, ikke mindst med hensyn til deres økonomiske forpligtelser over for samfundet, og at de ikke ved deres handlinger svækker befolkningens vilje til at overholde gældende lovbestemmelser.

Det må derfor betragtes med megen alvor, at et medlem er fundet skyldig i forsætlig overtrædelse af flere bestemmelser i såvel skattelovgivningen som i straffeloven, hvor også straffelovens § 289 om skattesvig af særlig grov karakter har fundet anvendelse, og er idømt en så alvorlig straf som fængsel i 3 år med en tillægsbøde på 1.000.000 kr. samt er fradømt retten til at udøve advokatvirksomhed indtil videre, idet, som det siges i højesterets dom, »de pådømte forhold gør tiltalte uværdig til den agtelse og tillid, som må kræves til udøvelse af advokatvirksomhed«.

Mogens Glistrup har efter flertallets opfattelse hermed tilsidesat de krav, man kan stille til et folketingsmedlem med hensyn til at efterleve de af ham selv eller andre i folketinget vedtagne lovbestemmelser, og han er efter flertallets opfattelse »straffet for en handling, der i almindeligt omdømme gør ham uværdig til at være medlem af folketinget«.

Flertallet afgiver derfor den nedenfor under afsnit 24 anførte *indstilling om, at Mogens Glistrups mandat bortfalder som følge af, at han har mistet sin valgbarhed*.

Et *mindretal inden for flertallet* (Bjørn Poulsen (SF)) ønsker at lægge vægt på, at bortfald af valgbarhed efter mindretallets opfattelse er begrænset til tiden, indtil den idømte fængselsstraf er afsonet.

Mindretallet skal endvidere gøre opmærksom på, at en del af SFs folketingsgruppe ikke kan tilslutte sig flertallets indstilling.

22. Et *mindretal* (Glistrup (FP) og Poulsgaard (FP)) indstiller, at *Mogens Glistrups mandat bevares*.

Sagsforløbet dokumenterer entydigt, at flertallets indstilling er en skamridning af grundloven og af demokratiet: de, der har magten, bøjer retten i forsøg på at knægte en besværlig modstander.

De afsagte domme bekræfter endnu en gang erfaringen, at som man råber i skoven, får man svar:

Og nu har Anker Jørgensen og hans fæller i og uden for regeringspartierne i årevis om Glistrup råbt: »landets største skattesnyder«.

Svaret for seks dage siden fra højesterets-ekkoet har derefter ført til, at de samme partier nu hujhejbehandler spørgsmålet om, hvorvidt den af vælgerne valgte Glistrup skulle være mindre værdig til at sidde i folketinget end de selv.

De skubber sig ind under, at Glistrup skulle mangle noget i det almindelige omdømme.

Men i et forholdstalsvalgssystem som foreskrevet i grundlovens § 31, stk. 2, er »almindeligt« omdømme ikke noget med, om man har tilslutning hos 40 pct. eller 70 pct. eller 92 pct., men om man har det hos 1/175. Ellers gled f.eks. det radikale venstres folkevalgte ud, efterhånden som deres folk fik småbøder. For i langt størstedelen af befolkningens omdømme er de radikale ikke værdige til at sidde i folketinget.

En snes tusinde vælgere i Københavns amt – og ganske givet langt flere i andre dele af landet – markerede den 8. december 1981, at Glistrup i deres omdømme var så værdig til at sidde i folketinget, at de ligefrem foretrak ham fremfor andre opstillede folketingskandidater.

De vidste alle, at landsretten den 23. november 1981 havde idømt ham 4½ års fængsel for det, som højesteret nu har takseret til 3½ år.

Det stinker langt væk, at ændringen fra 4½ år til 3½ år er påskuddet til at blive af med en politisk modstander, som i omdømmet hos mange, mange flere end det tilstrækkelige antal vælgere er fundet værdig til at fortsætte som folketingsmedlem.

Når grundlovens § 30 ikke har sat nogen strafgrænse, må der være tilfælde, hvor 3½ års fængsel ikke berettiger til eksklusion. Og når domfældelsesgrundlaget er det selvsam-